

realitzada pel nostre *Sindicat de Metges de Catalunya* i les seves filials, especialment la *Mutual*, han de servir d'exemple a tots els metges espanyols. Que s'agrupin en institucions sindicals i de previsió, seguint les realitats geogràfiques i històriques de la península i que les lliguin des-

prés, no amb llaços de dependència unes d'altres, sinó amb llaços d'igualtat entre totes, ço és, llaços federals, i aleshores estaran en el camí que els portarà a trobar aquella força i prestigi que cal que els metges tinguem per a poder acomplir bé la nostra missió.

Revista de Revistes

per
C.

LESDEVENIDOR DE LA PRACTICA MEDICA

La nostra època serà, evidentment, revolucionària en el sentit del predomini de l'Estat sobre l'exercici de la Medicina, anul·lant ràpidament la independència del metge com a pràctic privat i sotmetent-lo dins de l'engranatge de les organitzacions mèdico-sanitàries oficials.

A l'exemple europeu de les lleis d'assegurances socials, que tendeixen a la funcionarització de la professió mèdica, s'ajunta el concepte nord-americà de l'acció social preventiva a qual èxit es va sacrificant l'interès particular dels metges, malgrat l'individualisme d'arrel anglo-saxona que impera als Estats Units.

Però cal tenir en compte que l'Estat, a l'altra banda de l'Atlàntic, es mostra sempre més amant a no sacrificar el cos mèdic a la idea de servir l'interès social. Almenys, encara que a la pràctica el metge en surti sacrificat, no s'estalvien mitjans per tal de conciliar els dos interessos; a la qual cosa resulta menys evident a les nacions europees on la dependència dels professionals de la medicina, tan econòmicament com moral, als projectes estatals, és cada dia més accentuada.

Fa dos anys, es nomenà als Estats Units un Comitè per tal d'estudiar el cost de l'assistència mèdica, extensiva tant als menesterosos com en determinades ocasions a totes les persones indistintament. La Comissió havia de resoldre els complexos problemes que arreu es presenten: en cadascun dels casos en què es requereix el concurs del metge, qui ha de satisfer les despeses del servei? Fa poc que aquesta Comissió ha fet públic un informe interí en el qual es consigna la següent conclusió: "El Comitè confia en què po-

dran elaborar-se plans per tal que tothom tingui adequada i eficaç assistència mèdica en cas de malaltia i que pugui assegurar-se un tractament preventiu en estat normal."

Els plans que desenrotllarà i exposarà el Comitè s'ignoren, fet que després de dos anys de tasca ha estat objecte de comentaris poc falguers. La Comissió necessita encara un any i mig per definir les dificultats de la situació present i espera de poder fer útils recomanacions.

Mentre la Comissió treballa, els Estats fan la seva via. Així l'Estat de Nova-York porta a la pràctica noves mesures que es creu resoldran localment el problema quan entri en vigor la nova llei de salut pública a principis d'aquest any.

La llei antiga declara que els metges depenents de l'Estat *poden* tenir cura a un Hospital a un malalt indigent, i la llei nova mana que els mateixos metges han de prestar qualsevulla mena d'assistència que es necessiti, no solament a les persones completament mancades de mitjans, sinó també "a tota mena de persones que puguin subvenir a les seves necessitats i no puguin assegurar-se l'assistència mèdica necessària".

La vella llei esmenta l'assistència en un hospital; i la nova l'assistència a casa del que la necessiti, a un dispensari, l'hospital o allà on sigui. No es necessita tenir una malaltia aguda per provocar l'interès i tenir l'ajut de l'Estat. També està clarament prevista la prevenció per mitjà de precoç tractament de tots els símptomes remeixables. D'aquesta manera l'Estat vol estalviar despeses i vides de ciutadans.

Donades les orientacions dels nostres temps no haurà de sorprendre ningú que un Estat vulgui considerar la conservació de la salut dels seus ciutadans com una genuïna funció pública. No gens menys per als metges nordamericans que miren